

SVI SMO BILI PJESNICI

U ona vremena kada naša svijest nije bila prenapučena suvišnim riječima, praznim frazama, u godinama kada smo oskudijevali gotovim izrazima, u vrijeme djetinjstva kojega se sjetimo po povremenom srhu čiste emocije, po dojmovima toliko moćnima da ih svi naši kasniji ushiti, sve te ljubavi, porazi i uspjesi ne mogu dostići; u ta vremena kada je svijet pred nama bio tajanstveno obećanje koje smo promatrali iz udobne školjke roditeljskog krila, poeziju smo doživljavali kao prirodan način izražavanja. Pjesmice i uspavanke prve su složenije rečenice koje dijete sluša. Ritam i milozvučje tih jednostavnih poetskih oblika olakšavaju prijelaz iz zaštićenog svijeta majčinog tijela i ritma srca, u ovu nazubljenu i neugodnu stvarnost.

Djetetu ne smeta stilizacija rečenice pa čak ni nerazumljivost izraza. Na lijep stih, na riječ koja u mirno jezerce dječje duše kapne i odjekne čistim zvukom ono reagira začaranim izrazom lica, poluotvorenim ustima, zagledano u samo njima poznate dimenzije.

Takav oblik receptivnosti zadržava svoju moć kroz veći dio djetinjstva. To se, dakako odnosi i na prve godine pohađanja škole.

Pjesnici koji pišu poeziju za djecu, uistinu su dobri samo ako se i sami prisjećaju zagledanosti u te daleke obzore. Grigor Vitez je svakako jedan od najboljih. Njegov opus čini se kao cvrkut ptice koja leti među djecom i zoba njihove misli, osjećaje, pitanja... U svojim pjesmama obuhvaća sva stanja, sve ritmove i mnoštvo slika koje zamaštanom djetetu promiču pred unutarnjim okom. Iznimno vješt u igri riječima, veseloj akrobatici zagonetki, da bi već u sljedećoj pjesmi donio sjetne, smirujuće note o jesenjoj gitari ili pomilovao zapitanog mališana prije spavanja kao u antologijskoj 'Dohvati mi tata, mjesec', riječima '...i da tebi mило dijete, mjesec lagan san isplete, od srebrnih niti, pa da snivaš i ti.'

Pred autorskim timom ove predstave kojom smo željeli prije svega donijeti Vitezove stihove na scenu, nije bio lagan zadatak. Poezija jest divna, ali djeca na sceni žele priču i igru; priču koja ima početak, zaplet i rasplet.

Odlučili smo se poigrati značenjem pjesnikovog prezimena. U našoj je priči glavni junak dječak koji želi postati vitez. Pažljivim izborom pjesama pokušali smo prikazati i razvojne faze djeteta od dojenačke dobi sve do odrastanja. Svaka od pjesama tako ilustrira jedan korak ka odrastanju, a između tih poetskih ilustracija pratimo nevolje i uspjehe jednog dječaka na putu prema cilju. Poetsko i prozno stapaju se tako u jedinstvenu priču kao što to

mora biti. Bilo bi lijepo poučiti djecu dok se otvor mirnog zdenca u kojem stih može odjeknuti snagom praska ne zatvori, kako su poezija i proza života dva imena iste tajne.

Belmondo Miliša